

บทที่ 1

บทนำ

1 ความสำคัญที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ในการจัดการศึกษาของชาติในปัจจุบัน มีแนวความคิดในการส่งเสริมให้ประชาชนทุกคนได้มีการศึกษาที่ถูกจัดขึ้นอย่างเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิตทั้งนี้เพื่อเป็นโอกาสให้บุคคลในชาติได้ศึกษาเล่าเรียนตามความสามารถ และความสนใจ จึงจัดให้มีขอบเขตการศึกษากว้างขึ้นทั้งในและนอกระบบโรงเรียน กล่าวคือหากการศึกษาในระบบโรงเรียนผู้เรียนก็ต้องเข้าเรียนในชั้นเรียน มีครูผู้สอนในสภาพแวดล้อมของโรงเรียน แต่หากบุคคลไม่สามารถเข้าเรียนในระบบโรงเรียนที่เป็นปกติแล้ว อันเนื่องมาจากพันวันที่จะต้องเรียนในระบบแล้วเขาก็สามารถศึกษานอกระบบโรงเรียนซึ่งมีการจัดหลักสูตรที่แตกต่างและหลากหลาย โดยอาจเป็นการศึกษาในระยะสั้น ๆ หรือการศึกษาเฉพาะเรื่องที่มีประโยชน์ต่อการออกไปประกอบอาชีพ

สำหรับการศึกษาในระบบโรงเรียน มักแบ่งกลุ่มการศึกษาออกเป็นระดับต่าง ๆ ตามกลุ่มผู้เรียนดังนี้

1. การศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา หรือที่เรียกว่า อนุบาลศึกษา หรือการศึกษาของเด็กก่อนวัยเรียน เป็นการศึกษาที่จัดสำหรับผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 3-5 ปี โดยทั่วไปแล้วไม่เป็นการบังคับให้เด็กในวัยนี้ทุกคนต้องเข้าเรียน การจัดการศึกษาจะมุ่งอบรมเลี้ยงดูผู้เรียนเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการเข้าศึกษาในระดับต่อไป

2. การศึกษาระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาที่จัดสำหรับผู้เรียนที่มีอายุประมาณ 6-11 ปี การศึกษาระดับนี้ ทุกประเทศมักจัดให้เป็นการศึกษาภาคบังคับที่เยาวชนทุกคนต้องเรียน มีความมุ่งหมายให้ความรู้พื้นฐานแก่ผู้เรียนให้อ่านออกเขียนได้ คิดเลขเป็น และเป็นพลเมืองดีตามระบบการปกครองของประเทศนั้น ๆ

3. การศึกษาระดับมัธยมศึกษา เป็นการศึกษาที่จัดสำหรับผู้เรียนที่มีอายุประมาณ 12-17 ปี เป็นการศึกษาที่ต่อเนื่องจากประถมศึกษา ในบางประเทศจัดให้การศึกษาในระดับนี้เป็นการศึกษาภาคบังคับที่เยาวชนทุกคนต้องเรียน

4. การศึกษาระดับอุดมศึกษา เป็นการศึกษาที่จัดสำหรับผู้เรียนที่มีอายุประมาณ 18 ปี เป็นต้นไป มักจะไม่เป็นการศึกษาภาคบังคับ ผู้เรียนเลือกเรียนตามความถนัด และความสนใจของตนจะเห็นว่าการศึกษาระดับมัธยมศึกษา เป็นการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีอายุ 12-17 ปี และเป็นการศึกษาต่อจากการศึกษาระดับประถมศึกษาและเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษา (สุจิตต์ วิศวรชานนท์, 2536)

คาร์เตอร์ วี กู๊ด (Carter V. Good) กล่าวว่า มัธยมศึกษาเป็นการจัดการศึกษาแก่เยาวชนที่มีอายุระหว่าง 12-17 ปี เน้นเนื้อหาด้านการค้นคว้า การเรียนรู้ การแสดงออกให้เข้าใจในความ เป็นไปของชีวิต การพัฒนาด้านเจตคติ สังคม ร่างกาย และสติปัญญา นั่นคือมัธยมศึกษา เป็น การศึกษาระดับกลางเชื่อมการศึกษาระดับประถมศึกษาและระดับอุดมศึกษา โรงเรียน มัธยมศึกษามีหน้าที่ให้ความรู้ ความชำนาญ ด้านการฝึก เน้นการประกอบอาชีพเป็นกำลังของ ประเทศ และในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2503 ได้อธิบายความหมายของมัธยมศึกษาว่าเป็น การศึกษาระดับที่พึงคำนึงถึงเอกภาคจึงจัดเป็นสายสามัญ เพื่อให้มีพื้นฐานความรู้ทั่วไป และ สายอาชีพ เพื่อให้ความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพบ้าง อาจจัดสอนประโยคมัธยมศึกษา ตอนต้น และประโยคมะยมศึกษาตอนปลาย รวมในโรงเรียนเดียวกันหรือแยกกันก็ได้ พอสรุปได้ว่า การศึกษาระดับมัธยมศึกษา คือ การศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีอายุประมาณ 13-18 ปี โดยจัดเป็น สายสามัญที่ให้ความรู้ทั่วไป และสายอาชีพ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้เกิดพัฒนาการทางด้าน เจตคติ สังคม ร่างกาย สติปัญญา และเกิดทักษะในการประกอบอาชีพทั้งนี้เพื่อเป็นพื้นฐานใน การศึกษาระดับอุดมศึกษาต่อไป

จะเห็นว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษาซึ่งมีอายุอยู่ในช่วง 13 - 18 ปี จัดว่าเป็นเด็กวัยรุ่น ซึ่งมีพฤติกรรมในการแสดงออกที่เป็นเอกลักษณ์ในวัยนี้ มีอิทธิพลอย่างมากมาจากการขับเคลื่อน การเมืองในอนาคต จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งยวดในการศึกษาพฤติกรรมพื้นฐานของวัยรุ่น ทั้งนี้เพื่อความเข้าใจในพฤติกรรมของเด็กในวัยนี้ นั่นคือต้องมีการศึกษาจิตวิทยาของเด็กวัยรุ่น พฤติกรรมของวัยรุ่นยกตัวอย่างเช่น

วัยรุ่นสนใจเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาชีวิตและปรัชญา

เด็กวัยรุ่นทั่วไปเพิ่งผ่านพ้นวัยเด็กมา และเริ่มเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ รู้สึกว่าตนเองสามารถ ที่จะสร้างและแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ มีความคิดฝัน มีปรัชญาเฉพาะส่วนตัวในช่วงนี้มีความสำคัญที่ครูต้องให้ความสนใจที่ถูกต้องกับเด็กเพื่อเด็กจะได้มีความคิดและความเชื่อที่ถูกต้อง ติดตามตัวไป

วัยรุ่นนิยมแสดงความคิดเห็นที่รุนแรงในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสังคม และการเมือง

เด็กวัยรุ่นเป็นหนุ่มสาวไฟแรง ที่มีความคิดและแสดงความคิดเห็นที่รุนแรงและเรื่องที่อยู่ใน ความสนใจของเด็กวัยรุ่นมากที่สุดคือเรื่องสังคมและการเมืองเพราะวัยรุ่นมักจะคิดว่าการเมือง เท่านั้นจะเปลี่ยนแปลงสังคมให้ดีขึ้น

วัยรุ่นใจร้อน ต่วนตัดสินใจ และมองปัญหาเพียงด้านเดียวไม่รอบคอบ

ใจร้อน คือ เอกลักษณ์ของวัยรุ่น วัยรุ่นเมื่อมีความคิดเห็นอย่างไร ก็ใจร้อนแสดงออกอย่างรุนแรง โดยไม่ได้คิดให้รอบคอบ มองปัญหาเพียงด้านเดียว ไม่ได้คิดถึงผลดีและผลเสียอย่างมีเหตุผล

วัยรุ่นมีอารมณ์อ่อนไหว

วัยรุ่นมีอารมณ์อ่อนไหว พร้อมทั้งจะมีอารมณ์และความคิดตามคำชักชวนของเพื่อน ๆ วัยรุ่นบางคนเชื่อผู้ชักจูงอย่างง่ายดายถ้ารู้สึกมีความคิดที่คล้ายตามกัน หากถูกชักชวนไปในทางที่ดีงาม สร้างสรรค์ ก็จะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ แต่ถ้าถูกชักชวนไปในทางที่ไม่ดีก็เสี่ยงกับการเสียนาคตัวอย่างน่าเสียดาย

วัยรุ่นชอบทำกิจกรรมกลุ่ม

วัยรุ่นชอบคนเพื่อนที่มีความชอบคล้าย ๆ กัน มีรสนิยมที่ใกล้เคียงกัน ชอบชักชวนกันทำกิจกรรมที่พวกเขาที่มีความคิดเห็นเหมือนกัน อบรมมุขต่าง ๆ อาจเข้ามาในกลุ่มของวัยรุ่นต่างกัน เช่น เป็นกลุ่มมั่วสุมเสพยาเสพติด กลุ่มเด็กแว้น กลุ่มวัยรุ่นที่มั่วสุมทางเพศ หรือกลุ่มผู้ก่อการร้าย สร้างปัญหาในสังคม

วัยรุ่นต้องการการยอมรับจากหมู่เพื่อนและรักความอิสระเสรี

พฤติกรรมแปลก ๆ เช่น การขับรถสูบบุหรี่ การแต่งกายผิดระเบียบการแสดงความสามารถในวัยรุ่น สิ่งที่เป็นแรงจูงใจที่สำคัญคือการต้องการการยอมรับในหมู่เพื่อนเพื่อว่าตนเองมีอิสระมากพอที่จะทำอะไรก็ได้ ทำได้แปลกและมีความสามารถที่แตกต่างจากคนอื่นโดยมีความคิดตลอดเวลาว่าเพื่อน ๆ จะต้องยอมรับในความสามารถของตนเอง

จะเห็นว่าพฤติกรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นมีความสำคัญและน่าห่วงใยเป็นอย่างยิ่ง ที่จะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่าอนาคตของชาติบ้านเมืองเป็นอย่างไร ผู้วิจัยจึงมีความต้องการทราบถึงความรู้สึกที่นักเรียนมัธยมศึกษาใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ ที่มีต่อความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ โดยผ่านสื่อทางศิลปะ ที่ถือว่าสามารถแสดงความรู้สึกภายในของนักเรียนได้มากที่สุด อีกทั้งเป็นบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นข้อหนึ่งว่า วัยรุ่นชอบแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์ในแนวทางที่ตนเชื่อมั่น จึงเชื่อว่าศิลปะศึกษาจะช่วยเปิดโอกาสให้นักเรียนมัธยมได้แสดงออกด้วยวิธีการทางจิตรกรรมที่ถนัด ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา (2523 : 38) ได้กล่าวไว้ว่า ศิลปะศึกษายังมีความสำคัญต่อชีวิตของนักเรียน เช่น

1. ศิลปะช่วยระบายอารมณ์ที่เคร่งเครียด ความโกรธ ความกลัว ความวิตกกังวล หันมาระบายออกทางอารมณ์ด้วยการทำกิจกรรมศิลปะ เป็นทางออกที่ดีที่สุด เพราะจะได้ผ่อนคลายอารมณ์ และมีผลทางด้านสุนทรียภาพ และการสร้างสรรค์ด้วย

2. ศิลปะช่วยทำความเข้าใจกับปัญหาและความต้องการของเด็ก กิจกรรมศิลปะช่วยให้เข้าใจปัญหาและความต้องการของเด็ก ทำให้เข้าใจที่จะแก้ปัญหาได้ง่ายขึ้นในกรณีที่เกิดผิดปกติ เกเรก้าวร้าว รังแกเพื่อนอย่างไม่มีเหตุผล ศิลปะเป็นภาษา เป็นการแสดงออก และเป็นเรื่องราวชีวิตของเด็ก

สำหรับวิจัยนี้มุ่งให้นักเรียนมัธยมศึกษาได้แสดงออกผ่านการวาดภาพจิตรกรรมในหัวข้อ “ได้สันติสุข” เนื่องจากปัจจุบันเหตุการณ์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งได้แก่ จังหวัดปัตตานี ยะลาและนราธิวาส เป็นจังหวัดที่อยู่ชายแดนติดกับตอนเหนือของประเทศไทย มาเลเซีย มีความแตกต่างจากจังหวัดอื่นในภาคใต้ของประเทศไทยอย่างชัดเจนในเรื่องความเชื่อ ในหลักศาสนา เป็นเขตที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมอย่างแท้จริง ในอดีตที่ผ่านมา ก่อน พ.ศ. 2547 ความสุขสงบและสันติในแผ่นดินนี้จะดำรงอยู่อย่างเปี่ยมล้น ชาวไทยทุกเชื้อสายไม่ว่า ชาวไทย-พุทธ ไทย-มุสลิมอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข พึ่งพาอาศัยกันในทุกเรื่อง ต่างฝ่ายก็มีความ เอื้ออาทรต่อกันในทุกกิจกรรม ทั้งนี้เพราะดินแดนนี้ล้วนโอบล้อมและอบอุ่นด้วยศาสนาที่ตนนับถือ จนเหตุการณ์ความไม่สงบได้จุดประกายเริ่มต้นลูกกลมตั้งแต่วันที่ 4 มกราคม 2547 จากการปล้น ปืนกึ่งอัตโนมัติ 4 ค่ายกรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ อ.เจาะไอร้อง จ. นราธิวาส อันมีปืนไรเฟิล 400 กระบอก ปืนพก 20 กระบอก ปืนกล 2 กระบอก การจู่โจมครั้งนี้มีทหารตาย 4 นาย ต่อมาเกิดเหตุการณ์เผาโรงเรียน 2 แห่งใน จ.นราธิวาส ซึ่งเชื่อว่าเป็นการเบี่ยงเบนความสนใจจากการปล้นปืนที่กองพันพัฒนา 4 และหลังจากวันนั้นดินแดนก็ไร้ความสงบสุขมาตลอด จาก การบันทึกเหตุร้ายต่างๆ ที่เกิดขึ้น ในวิกิพีเดีย สารานุกรม เรื่อง “ความไม่สงบในชายแดนภาคใต้ของ ประเทศไทย” ตั้งแต่ พ.ศ. 2547-2549 พอสรุปได้ดังนี้ว่า สถานการณ์ความไม่สงบในภาคใต้ของ ประเทศไทย เป็นเหตุการณ์รุนแรงที่เกิดขึ้นใน 3 จังหวัดภาคใต้ ได้แก่ นราธิวาส ปัตตานี และยะลา ซึ่งเกิดมาจากปัญหาความขัดแย้งในจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยมีเหตุการณ์ลอบทำร้าย วางเพลิง วางระเบิด ก่อการร้าย และจลาจล เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งได้มีการแพร่ภาพเป็นข่าวไปทั่วโลก และมีการติดตามเหตุการณ์จากนานาชาติอย่างใกล้ชิด งานวิจัยนี้จึงมุ่งให้นักเรียนมัธยมศึกษาใน สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้สร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมในหัวข้อ “ได้สันติสุข”

สำหรับจิตรกรรมมีนักวิชาการให้ความหมายไว้ต่างๆ นานากัน ดังเช่น วิรัตน์ พิชญไพญญู (2524) ได้กล่าวว่า จิตรกรรม คือ การขีดเขียน การระบายสีต่างๆ หลายสี สีที่นิยมใช้ ได้แก่ สีน้ำมัน สีน้ำ สีฝุ่น สีครีเอียง และสีพลาสติก จากความหมายข้างต้นพอสรุปได้ว่า จิตรกรรม คือ ผลงานศิลปะของการเขียนภาพระบายสีบนพื้นระนาบต่างๆ โดยอาศัยวัสดุและเทคนิคตามความคิดสร้างสรรค์ ส่วน สกนธ์ ภู่งามดี (2545) กล่าวว่า จิตรกรรม คือ ผลงานของการสร้างสรรค์โดยใช้เทคนิควาดเส้น และระบายสีเพื่อให้เกิดรูปร่าง รูปทรง ซึ่งในอดีตมักมีลักษณะเป็นงาน 2 มิติ โดยใช้กระดาษผ้าใบ พู่กัน แปรงและสี เป็นต้น แต่ในปัจจุบันได้มีการพัฒนาโดยมี ลักษณะทั้ง 2 มิติ และ 3 มิติ ซึ่งพอสรุปได้ว่า จิตรกรรม คือ ภาพวาดที่ศิลปินแต่ละบุคคลสร้างขึ้น ด้วยประสบการณ์ทางสุนทรียภาพ และความชำนาญโดยใช้สีประเภทต่างๆ เช่น สีน้ำ สีน้ำมัน สีโปสเตอร์ สีฝุ่น ฯลฯ เป็นสื่อกลางในการแสดงออกถึงเจตนาในการสร้างสรรค์

ในส่วนของเทคนิคสีโปสเตอร์เป็นสีน้ำชนิดหนึ่งเนื่องจากมีน้ำเป็นส่วนผสม นิยมบรรจุขวด มีเนื้อสีข้นค่อนข้างหนาทึบ และมีคุณสมบัติที่บดแสง เพราะเติมแป้งหรือเนื้อสีขาวลงไป เรียกว่า "สี แป้ง" (วิฑูรย์ ไสแก้ว, 2551) และในการวิจัยนี้จะให้นักเรียนได้สร้างสรรค์งานจิตรกรรมด้วยเทคนิคสีโปสเตอร์ เพราะเป็นเทคนิคซึ่งสอดคล้องกับพัฒนาการทางศิลปะของเด็กในวัยมัธยมศึกษา ของ นักศิลปะศึกษา ชาวอเมริกัน คือ วิคเตอร์ โลเวนเฟลด์ (อ้างอิงใน Victor Lowenfeld, 1975) ได้ เสนอขั้นตอนพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก (Stages of Creative Development) ที่ กำหนดขึ้นโดยมีความสัมพันธ์กับอายุดังนี้

1. ขั้นขีดเขียน (Scribbling Stage) อายุ 2-4 ปี
2. ขั้นก่อนสัญลักษณ์ (Preschematic Stage) อายุ 4-7 ปี
3. ขั้นสัญลักษณ์ (Schematic Stage) อายุ 7-9 ปี
4. ขั้นเริ่มเหมือนจริง (The Dawning Realism) อายุ 9-12 ปี
5. ขั้นเหตุผล (The Age of Reasoning) อายุ 12-14 ปี
6. ขั้นการตัดสินใจ (The Period of Decision) หรือขั้นศิลปะวัยรุ่น (Adolescent Art) อายุ 14-17 ปี

นั่นคือเมื่อพิจารณาจากช่วงอายุแล้ว นักเรียนระดับมัธยมศึกษาซึ่งเป็นวัยรุ่นจะอยู่ในขั้นที่ 5 ขั้นเหตุผล และขั้นที่ 6 คือ ขั้นการตัดสินใจ ทั้งสองขั้นพัฒนาการนี้ตามวัยแล้วนั้นสามารถวาด ระบายสีโปสเตอร์ได้แล้ว

เมื่อนักเรียนได้ทำการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมสีโปสเตอร์แล้วนั้น ผู้วิจัยได้อ้างอิง หลักการวิจารณ์ศิลปะของ ยีน เอ มิทเลอร์ (Jean A. Mitter) ซึ่ง ยีน เอ มิทเลอร์ (Jean A. Mitter, 2536 อ้างถึงใน วุฒิ วัฒนสิน, 2541) ได้เสนอขั้นตอนในการวิจารณ์ศิลปะสำหรับนักวิจารณ์ศิลปะ ระดับอาชีพ ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับศิลปะวิจารณ์ในระดับมัธยมศึกษาได้ โดยแบ่งขั้นตอน การวิจารณ์ศิลปะเป็น 4 ขั้นตอนดังนี้

- 1) ขั้นการบรรยาย (Description) คือ กระบวนการบันทึกสิ่งต่างๆ ที่อ้างว่าพบในผลงาน อย่างทันทีทันใด ค้นหาว่ามีอะไรอยู่ในผลงาน รวมถึงรายละเอียดในผลงานนั้นด้วย ในขั้นตอนนี้จะไม่มีกรสรุป
- 2) ขั้นการวิเคราะห์ (Analysis) คือ ขั้นการวิเคราะห์พิจารณาความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ ที่มีในผลงาน การวิเคราะห์รูปแบบเป็นการเจาะลึกลงไปมากกว่าการบรรยาย เพื่อบอก ให้เรารู้ว่าสิ่งที่เราค้นพบนั้นประกอบกันอย่างไร

- 3) **ชั้นการตีความหมาย (Interpretation)** คือ กระบวนการที่แสดงออกถึงความหมายต่างๆ ของผลงานอย่างละเอียดถี่ถ้วนว่าในผลงานศิลปะนั้นมีแนวคิดอย่างไร ให้อารมณ์และความรู้สึกเป็นอย่างไร
- 4) **ชั้นการตัดสิน (Judgment)** คือ การประเมินค่างานศิลปะเพื่อการจัดอันดับ โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบกับผลงานชิ้นอื่นๆ ที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันว่ามีคุณค่าทางศิลปะและสุนทรียศาสตร์มากน้อยกว่ากันเพียงไร การวิจารณ์ในขั้นตอนของการตัดสินจะไม่มี ความจำเป็นเลยในการวิจารณ์ศิลปะเพื่อการเรียนรู้ แต่จะเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดในการวิจารณ์ศิลปะเพื่อการประกวดแข่งขัน เพราะฉะนั้นศิลปะวิจารณ์ในชั้นเรียนเพื่อการเรียนรู้และพัฒนาควรจะมีขั้นตอนการวิจารณ์เพียง 3 ขั้นตอน คือ ชั้นการบรรยาย ชั้นวิเคราะห์ และชั้นตีความหมายเท่านั้น

จากการศึกษาสถานการณ์ความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เกิดมาจากปัญหาความขัดแย้งในจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยมีเหตุการณ์ฆ่า ลอบทำร้าย วางเพลิง วางระเบิด ก่อการร้าย และจลาจล เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งได้มีการแพร่ภาพเป็นข่าวไปทั่วโลก และมีการติดตามเหตุการณ์จากนานาชาติอย่างใกล้ชิด จึงส่งผลกระทบต่อทางด้านลบต่อการรับรู้ของนักเรียนเช่น ไม่มีสมาธิในการเรียนรู้ มีความหวาดกลัว มีความหวาดระแวง และขาดความสนุกสนาน

จากปัญหาต่างๆข้างต้นจึงพอจะประมวลเป็นปัญหาว่าสถานการณ์ความไม่สงบสุขใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย มีการดำเนินชีวิตที่ไม่ปกติสุข ขาดความสามัคคี ขาดสิ่งยึดเหนี่ยวทางจิตใจ จึงทำให้ผู้วิจัยคิดหาแนวทางบรรเทาปัญหาดังกล่าว ในอันที่จะทำให้เด็กเหล่านี้ซึ่งต่อไปภายภาคหน้าจะโตขึ้นเป็นทรัพยากรที่ดีของสังคมไทย จึงเป็นที่มาเป็นที่มาของการวิจัยในหัวข้อ “การศึกษาด้านการตีความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ผ่านผลงานจิตรกรรมของเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้” โดยผู้วิจัยจะให้ นักเรียนมัธยมศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้สร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมสีโปสเตอร์จำนวน 60 ชิ้น ทั้งนี้ผลงานของนักเรียนมัธยมศึกษาใน 3 จังหวัดชายแดนใต้จะสามารถสะท้อนให้เห็นถึงรากเหง้าของปัญหาความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนใต้และความปรารถนาเล็ก ๆ ของนักเรียนที่ผ่านมาจากผลงานจิตรกรรมภายใต้หัวข้อทำอย่างไรให้ “ได้สันติสุข” โดยผลงานของนักเรียนทั้งหมดจะผ่านการวิจารณ์ศิลปะตามหลักของ ยีน เอ มิทเลอร์ (Jean A. Mitter)

2. วัตถุประสงค์

เพื่อให้ นักเรียนมัธยมศึกษาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้ได้แสดงออกถึงความรู้สึกต่อเหตุความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยสร้างผลงานสีโปสเตอร์ในหัวข้อทำอย่างไรให้ “ได้สันติสุข”

3. ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

3.1 จะได้ศึกษาสถานการณ์ความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ผ่านทางผลงานจิตรกรรมสีโปสเตอร์ของนักเรียนมัธยมศึกษา

3.2 จะได้ส่งเสริมทักษะการทำงานทางจิตรกรรมของนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

3.3 จะได้เสริมสร้างความสามัคคีในกลุ่มชนพหุวัฒนธรรมใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ด้วยผลงานจิตรกรรมสีโปสเตอร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

4. ขอบเขตของการวิจัย

4.1 ขอบเขตด้านพื้นที่

ศึกษาเฉพาะสถานการณ์ความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ อันได้แก่ ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

4.2.1 สถานการณ์ความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

4.2.2 จิตรกรรมสีโปสเตอร์

4.2.3 องค์ประกอบศิลป์

4.2.4 แนวคิดในการจัดการศึกษาทางศิลปศึกษาสำหรับวัยรุ่น

4.2.5 หลักการวิจารณ์ศิลป์ตามทฤษฎีของ ยีน เอ มิทเทเลอร์ (Jean A. Mitter)

4.3 ขอบเขตด้านการปฏิบัติงาน

ปฏิบัติงานโดยให้นักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดสามชายแดนภาคใต้ วาดภาพจิตรกรรมสีโปสเตอร์ คนละ 1 ชิ้น ในหัวข้อทำอย่างไรให้ได้ "ได้สันติสุข"

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 สถานการณ์ความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ หมายถึง เหตุการณ์นับตั้งแต่ตั้งแต่วันที่ 4 มกราคม 2547 จนถึงปัจจุบัน ไม่ว่าจะป็นเหตุการณ์ปล้นปืน เหตุการณ์ฆ่าครู ประชาชน เหตุการณ์วางระเบิดรถยนต์ ฯลฯ ซึ่งเกิดขึ้นในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

5.2 จิตรกรรม หมายถึง ผลงานภาพวาดที่นักเรียนมัธยมศึกษาแต่ละบุคคลสร้างขึ้นด้วยประสบการณ์ทางสุนทรีย์ภาพ และความชำนาญโดยใช้สีโปสเตอร์เป็นสื่อกลางในการแสดงออกถึงเจตนาในการสร้างสรรค์